

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjatj,
Dušl datj,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čl khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew čel!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihcizšczerńi w Budyšćinje a je tam ša ščtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

Invocavit.

2. Kor. 6, 1—10.

Š Jesuřom nam dajeće čahnyč, hladacž jeho stopjenjow! Haj, ša nim, najprjedy w tej měrje, kotraž Božu hnadu šapschimnje, a potom na wšćitkich pucžach žiwjenja, w četpjenjach a bėdženjach. Kunjež šo japosčtol Pawol š nasčej epistolu na šwojich wošadnych w Korincze wobrocža, dha nam tola je, jako bychmy Jesuřowy wobras w njej wohladali. Žalošće, nusy, štyřnosće, ščtó je je bóle pschenješč měl, hacž tón wulki četpjet wot Gethsemane a Golgatha? A ščtó je šo bóle prózował, wachował a šo pošćil hacž wón? Ščtó je psches čzesč a hanibu, psches šle a dobre rěče pschesčol kaž wón? Na toho by bóle trjechilo, ščtož je piřane: jako njesnajomni a šmy wšćat šnajomni; jako čzi, klž mru a hlaj, my šmy žiwi; jako ščwitani a wšćat njesabiczi; jako šćudži, ale klž my wjele wobohacžimj?"

Jesuř šam, na pucžu š šwojemu ščizěj, rěčl š nami, psches šwojeho japosčtola nam pschwołajo:

1. Njebječće Božu hnadu podarmo!
2. Wopokažće dořtatu hnadu we šwojim žiwjenju!

1. „My napominamy wař pař, jako šobupomoznižy, šo byščeže tu hnadu Božu podarmo njebrali?“ Podarmo — to ma šatšahowazy šynš. Haj, darmo, to my radži šlyšćimj. Wšćitke šwoje šemške a duchowne darj my darmo

dostawamy. Ničtó njeje temu šnjesej ničšo přjedy dař, šo šo by wón nam šařo šaplacžicž dyrbjal. „Bójče šem a kupujče bjes pjenjes a darmo, woboje, mloko a wino“, tař rěla w šarym šlubje a w nowym tón šnjesh šwojim pošćlam tamne šlowo šobu na pucž da: „Darmo šče dostali, darmo dawajče.“ Haj, darmo, to nam lubošnje klinczi, ale podarmo, to nař nařtroža.

Šdyž štaj šarsčej na šwojeho šyna wjele šarosečow a pjenjes wařiloj, šo by něščto nawuknył, a wšćitko je podarmo było, dha je to šrudnje. Šdyž šćhorj wot jeneho šćarja š druhemu dže a kóždy křóč šo šařo domoj wróčl š tym šdychnjenjom: „To běšče teř podarmo!“ dha čže šo jemu wutroba lamacž. Šdyž je ratař šwoje polo wobšyl a čže w šćwucženym čžařu š njeho žně dom šćowacž, a dyrbi widžecž, šo na nim ničšo narostlo njeje, — bolosč na jeho woblicžu leži, šdyž wón rjeknje: „Ša šym šo podarmo prózował.“

Alle hórje, wjele hórje je, šdyž dyrbi čćlowjeř na šćonzu šwojeho žiwjenja prařicž: „Ša šym podarmo žiwy byl!“ Našče žiwjenje je nam wot Boha špoščženy hnadny čžař, šo bychmy šo w nim na wěčnosč hotowali. Šćomdžimj my to, dha je na šćonzu wšćitko šćubjene; tón šnjesh nam žadny nowy hnadny čžař njepšćistaji. Duř šo hladařimj, šo Božu hnadu podarmo njebjeryemj.

Šnada — ščto to je? Šnada je našče byče a žiwjenje. Šnada je wšćitko, ščtož my mamy a wužiwamy poš ččele a duřći. Šnada je kóžde wjeřele, kotrež šo nam dořtanje, hnadu pař je teř kóžda bolosč, kotraž nař trjechi.

Wopomni, luba duscha, 10 lět, 25 lět, 50 lět je tebi Bóh swoju hnadu podawał. Niz jenu mjenschinu je našch śwěrnny Bóh swoju ruku wot naš wotczahnył, w kóždej mjenschinje je wón nam žiwjenje a wodnych dawal, je nam móž a strowosć daril, je naš w našim powołanju žohnowal. Šchtó chce Božu hnadu wukhwalicz?

A šchtó chce tu wošebitu hnadu wuměricz, na kotruž naš našcha epistola pschede wšchem pokasuje: tu hnadu našeho Anjese Jesom Khrysta? To je hnada teho, kotruž, hač runje bohatty běšche horkach w njeju, tola khdud bu našche dla, so bychmy my psches jeho khdudobu bohaczi byli. To je hnada teho, kotrehož je Bóh, runjež wón jako šwjaty Boži wo žanym hrěchu njewjedzišche, sa naš k hrěchej sczinił, so bychmy my w nim psched Bohom prawi byli. Tuta hnada je nam sašo wošebje bliška w šwjatym póstnym čašku. Wotewrće tola šwojej woczy: tam steji tón kschiz; tam četpi tón Anjes; tam mrěje Jesuś! Njehodžće tola k liwkej wutrobu nimo jeho kschiza, wažće na rospomnecze jeho četpjenja čiču hodžinku; myšlcze sa tym: k čemu tajke četpjenja? čehodla jeho wumrjecze? šchtó chce tón kschiz tam pschi puczu? Hlaj, tehodla durbjesche Khrystuś četpicz, so by ty mohł sbóžny bycz. To činjesche wón sa tebje! Njesapomni, karku hórku prózu šy šwojemu Šbóžnikaj napoložil! Hlaj, nět k je tón spodobny čaš, hlaj, nět k je tón džen teho šboža!

Njebjercze tajku Božu hnadu podarmo! Šdy šo to stanje? Šdyž šo wona nam poskicza, a my ju pschezo sašo wotpokazemy. Jesuśowe šylsy, na Jerusalem plakane, maju kóždemu něšcto wo tym powjedacz. Bóh šo njeda sa šmėch mēc. Jeho lubosć wšchał je njewuměrjena, ale jeho sczetpliwosć ma tež šwój kónz. Tež najdlějši džen šboža ma šwój wječor. Njebjercze Božu hnadu podarmo! Šdy šo to stanje? Šdyž nam wona něšcto šwonkne wostanje, nam žanych mozow k nowemu žiwjenju njedawa; hdyž šo my k tym špokojimy: Boža hnada a Khrysta krej wšchitku škodu šarunatej, a tola wšchitkemu štemu wočoło naš a w naš wójnu njepšchipowjedzimy. Špomnmy jeno na Judascha, kotruž je tsi lěta dolho k Jesuśom khdžil a jeho lubosć woptal a jeho hnadu šhonil a bu tola jeho pscheradnił.

Pucžowar do mlyna pschiindze, kotrehož mlyniske tolo šo wjerczesche, a tola mlyn njemlějesche, dokelž žane žito na nim njeběšche. „Njech radšcho prošny dze, hač šo žyle steji“, mlynk džesche. „Šchtó bychy ludžo prajili, hdy by stal. Ša šam tež to pschenjesć njemohł. To po hubjennyh čašach wonhlada. Š temu šym pschi mlyniskim ropocze wotrostł a bjes njeho njemohł špacz.“ — Njeje tač: wšchitzy, kiž maja šwonkne šdacze bohabojosće, ale jejnu móž šapřēja, wšchitzy, kotsiž šo k Božim šlužbam džetža, ale jich wutroby šu wot Boha šdalene — woni šu tajke mlynny, kotrež podarmo mlěja.

Njebjercze Božu hnadu podarmo!

2. Wopokazće dostatu hnadu we šwojim žiwjenju!

Šawol šam chce našch pschiklad bycz. „Njedajmy nihdže nikomu žaneho pohórščenja, so by našch hamt hanjeny njebyl“, wón pišche, „ale we wšchėch wězach dajće šo nam wopokasacz jako šlužobnizy Boži.“

Wohladajće jeho sczetpliwosć w žalosćach, nufach a štyšnosćach! Tež w našim žiwjenju tajke domachpytanja njewuwostanu. „My mamy psches wjele štyšnosćow nuts hicz do Božeho kralestwa.“ Kotruž Bóh lubo ma, tych

wón domachpyta. Šdže je našcha čičhosć a sczetpliwosć? Čhjecze wy kóny nošycz tam, njekmēcze pod kschizom morkotacz jow.

Wohladajće dale teho japoschtola khdoblosć w pufach, w jaštach, w šmėšchach. Wón šo njehanibuje teho ewangelija wot Khrystuśa. A my šmy tač bojašlwi, našcheho Šbóžnika drohe mjeno psched ludžimi pšnacž. Ach wotucz ducho šwėdkow přenich!

Wohladajće teho japoschtola šwėrnosć w prózach, we wachowanju, w posćenju, hdyž šo wón bėdzi wo šbože a derjehicze šwojich wošadow. Lube dusche, činće po nim! Dželajće na šwojich duschach a na duschach tych, kotruž je wam Bóh na šwėdomnje šwjasał. Budžće kóždy čaš hotowi k modlenju.

Wopokazmy šwoje nowe žiwjenje Bohu napšchecziwo w čistosći šwojeje wutroby, šwojemu bližšchemu napšchecziwo w dobročiwosći a w prawej lubosći, a hdyž šo njepšcheczel šbėha, trjebajmy šwėru brónje prawdosće! Džeržmy twjerdže, šchtož mamy, njezofajmy tež kroczele niz! My šejimy a padnjemy šwojemu Anjesaj!

Šako njesnajomni a šmy wšchał šnajomni; jako čzi, kiž mru, a hlaj, my šmy živi; jako šchwifani a wšchał njefabicz; jako šrudni, ale pschezo wjebeli; jako khdži, ale kiž my wjele wobohaczimy; jako čzi, kiž nicžo nimaju a wšchał wšchitko wobšedžimy — tajkich nam Šawol na kónzu prawych žiwych kšchesczjanow wopišuje.

Kak khdži šmy my, hdyž šo my k tajkim wopišanjom pschirunamy, ale my mamy bohateho Anjesa.

Dženšnišcha njedžela reka Šnvoavit, to je: wón šo k mni woła, dha čzu jeho wušlyšhecž.

Bratšja a šotry; šbėhmy wutroby a ruzy a prošmy: Anjeze Jesu, kralo šwjateho pšta, napjeln naš k tvojimi kublami, wuhotuj naš k tvojej mozu, scziť naš šwėrnnyh, šo my tutón čaš wukupimy jako čaš wošebiteje hnady a kóždy džen witamy jako džen šboža!

Šamjen.

M. w B.

Šastup do šwjateho pšta.

Šbudž šo, moja wutroba,

Šbóžnik k šmjerczi čehnje;

Šemu daj na Golgatha

Šwoje pschewodjenje.

Jeho pucz dze do černjom,

Štył a tyšnosć budži;

Wón chce khelich bolosćow

Šicz sa hrěchi ludži.

Šlej, kak jeho wutrobu

Šrěje lubosć k tebi;

Twoju duschu njekmjertnu

Wona pschecze šebi.

Tebje dla wón k šmjerczi dze,

Četpicz kschiz a rany,

Šo by ty byl, čłowjecze,

Š Bohom wujednany.

D duž pš a njekomdž šo,

Ša Jesuśom krocžicz;

Šunu budze psches njeho.

Šso čzi kóna škocžicz.

Schtóž tu w nush, we fchizju
 Czépi s nim a fhodži,
 Bóndže psches fchizj k žiwjenju,
 Hdžež duch sbóžnosć fłodži.

Hrěchow, kotrež pschibichu
 Khrysta na fchizj krawny,
 Nětk so fveru hladacž tu
 Budž mój nadawł prawny.
 Njech ja fwjeczu žiwjenje,
 Kaž to Sbóžnik žada,
 Dha psches jeho wumrjecze
 Kcže mi Boža hnada.

Džak cži, Jesu, wuprajam
 Sa wschu boloscž jěru;
 Tebje stajnje w myšlach mam,
 To mje wjedže k měru.
 Ach, kak bym ja sbožowny,
 Kak to duschu jima,
 Hdžž so wona póstne dny
 Khrysta fchizja pschima!

K. A. Fiedler.

Póstny čas.

Póstny čas je čas posćenja. Posćenje pak je snamjo frudoby. Posćenje nijeje po wuczbje fwjateho pišma žadny skutk, kiž by k sbóžnosći wjedł, ale je jenicžy swonke snamjo sa frudobu, kotruž cžlowjek dla swojeje hrěschneje winy cžuje. Tak tež fchesczjenjo přenich létstotekow fwoje posćenje wobhladowachu. Hdžž bychu so posćžili, bychu pak žyly džen bje wscheje jědže byli, abo, jštož bē posćžišcho a je nětko hiščeje w katholickej zyrkwi waschnje, so nēscho cžaka mjašnych jědži fdžerželi. Sa póstne dny płacžeschtej frjeda a pjatl. Wobehje pak so žyly 7 njedžele do jutrow posćžachu, s cžehož bu tutemu cžakej póstny čas narjetnjeny. Katholicka zyrkej pocža posćžišcho posćenje sa k sbóžnosći spomožny skutk džeržecž. Duž je Luther tuto posćenje wotstronil; pschetož Bože kralestwo nijeje jědž ani picže, ale prawdosć a mēr a radosć w fwjatym Duchu; pschetož jštož w tym Khrystušej fluzi, tón je Bohu spodobny a ludžom fhwalobny. (Rom. 14, 17. 18.) Tola pak póstny čas sa naš čas poluty a rudženja wostanje.

Póstny čas je sa naš wschěch pucž. A tutón pucž naš jako Khrystuškownych wucžobnikow pod fchizj Khrystušowu na Golgatha wjedže. My wěmy: cžichi pjatl nam jeho na fchizju wišazeho s noweho psched wocži staji a žyly póstny čas fmy na pucžu k cžichemu pjatl. Sa cžo pak Khrystuš tam cžépi? Sa našche hrěchi. My fmy cži kami, kiž fmy jeho se fwjimi hrěchami do tajkeho cžerpjenja pschinjekli. Hdžž pak nětko s pscheladanjom na fwojeho bližšeho njesbože pschinjekje, dha je jemu teho jara žel. A hdžž so nětko tak pschelada, so bližšeho famo wo jeho žiwjenje pschinjekje, dha móže lědma mēra sa fwědomnje namafacž. A tola bēšche to jeno pscheladanje a žana fka wola. My pak fmy s dobrej wolu hrěschili, a dla tajkich hrěchow je Khrystuš cžépicž dyrbjal. D duž fhibujmy so w frudobje dla fwjich hrěchow. Tola tuta frudoba dyrbi bycž Boža (2. Kor. 7, 10). Kaž džécžo, hdžž je nana frudžiko, k njemu fhwata a jeho wo wodacže prošy, a wón jemu woda, tak cžemy tež my so w polnej dowěrje na Boha wobrocžicž a jeho prošycž, so by nam wodał. A wón to wěcže cžini. My njetrjebamy febi myšlicž, so wón nam hrěchi fdžerži a so fu našche hrěchi wjetsche, hacž so mohł wón je wodacž, jštož staj febi něhdy Rain a Sudasch myšlikoj. Hiščeje wjetscha je Boža hnada. Tak hladajo na fwoje hrěchi, hladajo pak tež na

fwojeho Sbóžnika na fchizju a fwojeho Wótza w njebješach cžemy psches póstny čas hieč. To je tón pucž, kiž psches Golgatha k sbóžnosći wjedže. A teho pucža a teje frudoby nam nihdy žel njebudže.

Kschiz w fwětle.

W jenej zyrkwi so wulke snamjo fchizowaneho namafa. Dofelž je snamjo na tajkim mēscze, hdžž jažne fwětko na nje njepada, wócžko lědom fchizowaneho a jeho s cžernjemi frónowanu hlownu widži. Ale junu sa džen flónucžne fwětko na snamjo safwēczi, kaž bēšche so hižom pschi twarjenju Božeho doma na to hladalo; a potom je, jako by snamjo wožiwilo, a jštož ma wócžko k hladanju a wutrobu k cžucžu, tón je nětko pschewsaty wot bolosčeje hacž do fwěrneje fwjercze, kiž so na snamjenju widžicž dawa.

Tak ma so pak, niz jeno s tamnej Božej martru w zyrkwi, ale tež se snamjenjom fchizowaneho, kajkež fu nam Sbóžnikowi wucžobnizy, fwědkojo jeho cžerpjenja a wumrjecža, we fwjich pišmach sawostajili a kajkež je so w fchesczjanskich wutrobach psche wschitke cžahy hacž na naš fdžeržalo.

Dolho, dolho móže wone sa naš w cžmicžy stacž, my hladamy drje na snamjo fchizowaneho; s pokornosću dys a dys na nje pohladnjemy. Smy na nje tak fwucženi, so by nam pobrachowalo, hdy by tam wjazy nještalo; njechamy febi jo tehdla tež wot druhich precž wsacž dacž. A tola — sežen ležesche dotal tež sa naš na woblicžu fchizowaneho. Ženje hiščeje nješmy cžuli, kajka to bolosć bē, kotruž je naš Sbóžnik wustal; hiščeje ženje nam jeho lubosć nijeje tak psched wocži stupika, so budžichmy wot jejneje fhynosčeje hacž do dna fwojeye dusche sapschijeczi byli. Hiščeje ženje to fwětko pschischko neje, kiž budžišche teho morweho Khrystuša žiweho sežiniko.

Tež sa naš pak dyrbi tuto fwětko pschicž, kiž teho Sbóžnika pschekražnja a jeho lubosć psched nami wotkrywa; tak je Boža myšl a wola. Bóh cže, so by wschitkim ludžom pomhane bylo a so bychu k pósnacžu prawdy pschischli. Jeno nješmē so teje fhwile pschepasč, hdžž so flónzo Snjesoweje hnady psches mrócžele cžičeži; jeno nješmēdža wutroby a myšle napschecžiwostacž, hdžž rēka: „Blaježe, kajku lubosć nam tón Wótž je wopokasal“; jeno dyrbi so wschitko druhe do sady cžifnyč, hdžž rēka: „Nětko sapschinnu fwoje sbože!“

S tym ma so husto džiwije. Na dnju, hdžž by febi jedyn najmjenje na to myšlil, fnano runje po padže do hrěcha, fnano runje po hodžinje njespokojnosčeje a stysnosčeje, hdžž je fampna flabosć tak prawje na sjawne stupika, sapocžnje psched našchimaj wocžomaj fwitacž, a přeni ras w našchim žiwjenju, abo je-li niz přeni ras, dha tola we wjele wyschšchej mērije, hacž hdy přjedy, so dohladamy, jšto na Jesužu Khrystužu, fchizowanym a stanjenym, mamy, kajkeho pomoznika a Sbóžnika a troschtarja. Nětko budžemy pschewinjeni wot tuteje lubosčeje, kiž je nam we nim napschecžiwost pschischta, a kaž tež fmy so dotal wobarali, nětko njemóžemy hinał, hacž prajicž: „Lubosć, ja so poddam cži, twój cžu wostacž wostajnje“.

Ssyn w hrěchach a nan na kolenomaj.

Polizajski fastojnik powjeda: Sena s najcžezšich fluzbow, kiž mējach hdy we fwjim žiwjenju dopjelnicž, bē, jako dyrbjach mēdeho póstkeho fastojnika k bróžni wjesč, we kotrejž bēšche listy do fyna fthowal a sa febje fdžeržal. Dyrbjachmoy pschi tym nimo bydla starscheju, kiž wo fynowym cžezkim sawinowanju hiščeje nicžo nje wjedžičtaj. Žako bychu listy se fyna wucžahane, mējach se fynom

psched starsheju stupicź a jmaj powjescź wo jeho sawinowanju a badženju dacź.

Sako chyzh wo durje sakkapacz, sakschach, kat ƚo nan runje nutskach modli. Wostach njechnuty stejo, pschetoź modlitwu njechach satorhncź. Wkłodženź stejesche pōdla mje. Wytnych na nim, kat ƚo sastrōzi. Wotkrychmoj ƚwoju hłowu a budźichmoj teź ruzh stynknoj, hdy budźishe pschisłuschnoscź nježadała, słōstnikowu ruku twjerdže dzeržecź. Duź ƚyschachmoj, kat ƚo nan wutrobnje teź sa ƚyna, sa jenicźke džecźo, modlesche, kat proshesche, so tōn Snjes ƚo jemu tola nochyzł hubicź dacź, ale chyzł jeho w spytowanjach sšeho ƚwēta sakhowacz.

Ssyn tšchepjetasche a ržesche a ƚylsy kapachu s jeho woczom. Teź ja bēch hacź nanajhlubischo hnuty. Chyzh ƚo hižom smincź, staremu nanaj runje won nētko žalōgnu powjescź pschinjescź; ale nē, dyrbjach do jstwy, trjebach wēste papiery s njeje.

Njemōžu wopisacz, kajke nastroženje a žalōsczenje nētko nasta. Sskowa mi njechachu se rta. Starsheju rudženje bu njeurjekniwe. Nētko bē mi sjawne, kajki tšchiz je, nje poradzeneho ƚyna mēcź. Wostach tam drje poł hodžiny; dyrbjach wobhimaj pobitymaj cžlowishe dželbracze wopokasacz. Pschi tym ƚmēdžich ƚwēdt bycź, kat pruha Božeje hnady do wutrobny sašwēcjuje: je žalōsczenja a plakanja ƚo tola teź synł wēry a nadžije ƚyschecź da. Najprjedy jeno stōržba na stōržbu sčžehowasche; potom pał starcy nan praji: „Budź cžishe, žona! Luby Bōh tola hišcze naju modlenje wu- ƚyschi.“ Tamnu hodžinu je tōn Snjes, wjeleź mōžetej cžlowishej woczi widžecź, ƚwōj dobry skutł na ƚynowej wutrobje sapoczał. Wyszlu ƚebi, wōn jōn teź dołonja.

Sa mnje pał je tuto šhonjenje tōn plōd mēto, so nētk tych mlodych ludži, kotrychž dyrbju sešpinacz, s druhimaj woczomaj wob- hladuju, hacź prjedy. Dyrbju nētk pschezo ƚobu na starsheju myšlicź, kotrymajž ƚo nad hrēchami džeczi wutroba łama.

Wotrocźk mamona.

Dajcze ƚebi wo bohatym wōjwodze starych cžahow a jeho dejmantach powjedacz. Tute bēchu wjazny hacź 8 milionow hriw- now hōdne, ale wōjwodu kaź sajataho džeržachu. Wōn ƚebi ƚwōj dom ani jemu nōz wopuschczič njeswēri s hrosy, so mohke ƚo dro- hotne kamjeschi kradnyč. Wōn bēsche žiwny w twarjenju, kotrež ƚo jastwu runasche, wōfna bēchu želešne salēšyzowane, durje s rhylemi a samkami wobtwjerdžene, murje ƚylne a tołste. Wyszoka murja wobhdjenje wobdawasche a na nej bēsche hišcze želešna lēšyza s wōtrymi lōnzami a tał napravjena, so pschi hibnjenju na nej šwōnczi saklinčachu. Tole lēšyza bē hižom samoženje hōdna.

Dejmantny wōjwoda w šhamorje, kiž bēsche do murje w jeho šparnej komorje sapuschcžent, šhowasche, so mōžesche kōždy wofomil sa nimi pohladacz. Šeho kōžo bēsche tał s muri stajene, so, shtōz chyzł ke šhamorej došahnyč, by dyrbjał wōjwodu šbudžicź abo moricź. Šhamor bēsche wurjadnje twjerdy. W komorje bēsche wōfno, ale tał wyšoko sčžinjene, so njemohł won widžecź ani teź nuts pohladacz. Durje bēchu s tołsteho želeša, a ničtō njemōžesche je wocžinicź, kiž njebēsche se samkowe napravu snaty. Wyszche teho teź natylane pistole na nōžnym blidku ležachu.

Wōjwoda bēsche wjele njesbožownischi hacź ludžo, kiž nimaju žanthy dejmantow stražowacz. W njeje pschezo tał: Šchtōž ma pjenjsh lubo, tōn je wotrocźł mamona? ale njeje to hubjene wotrocźkōstwo?

Bohatstwo pschezo njewobšboža.

W Amerizy wumrije psched nēhdže 15 lētami jedyn s najbohat- schich ludži tuteho kraja, Wanderbilt, kiž wjele stow milionow sa- wostaji. Ale wscho jeho samoženje njeje jeho psched wulkej šrudobu wobarnowalo, kotruž je jemu jeho ƚyn psches žentwu pschecžiwu nanowej woli nacžinił, a kotraž jemu tał hluboko do wutrobny pschimasche, so jeho Boža rucžka saja. Šdyž ƚo jeho raš praschachu, hacź jeho wscho samoženje šbožowne cžini, wōn wotmolwi: „Tajke samoženje, kajkež moje je, je sa jeneho jenicžkeho cžlowjeka psche- wulka cžęža. Tašama mje wobcžęžuje a lōnzuje. Sa nimam žaneho wješela nad tutym samoženjom a njemōžu jeho dale wužicź. Na kajke waschne ƚym dha ja šbožownischi hacź mōj ƚušod, kiž ma jeno poł milijona? Wōn je šbožownischi dylłi ja. Šeho dom je runje tał rjany wuhotowany, kaž mōj; wōn je strowischi hacź ja, dofelž nima telto njemēra. Najsterscho budže teź dlēje žiwny hacź ja a pschede wschēm — wōn ƚmē ƚo ƚwojim pschecželam do- wēricź.“ Šaj, pschi tym wostanje: Šdyž pał žiwnoscź a draštu mamny, dha njech my špokojom ƚmy. Morweho semja nječžisčęzi, žiweho pał cžilčęzi — samoženje.

Prawy nan.

Muž je wšy pschiwjedže ƚwojeho ƚyna do mēsta s šchemzej do wucžby. Šdyž hōlcęz w pōdłanskej stwoje s kofera, kotryž chyzsche nan sašo ƚobu domoj wsacz, wupakowacz pocža, ƚyschelche nan, so šchemz s hōlzej rjekny: Šy mašch tola bibliju ƚobu. Tajke nēschto my jow njetriebamy. Tu jeno sašo do kofra polož, so ju nan sašo ƚobu domoj wosmje. „Šaj“, wotmolwi nan, do jstwy štupiwischi, „tu sašo ƚobu domoj wosmu, ale hōlza teź. Duź, Šanšo, polož ƚwoju draštu sašo do kofra.“ Tole wurēcžawischi s hōlžom wotehdže. — Derje tym džecžom, kotrychž starschi wjedža, komu žadny hōlž do wucžby nješłuscha.

Wschelake s bliska a s daloka.

— Pschi pschethodže želešny mjes Nižej Wšu a Šcheshowom je ƚo wutoru dželaczet Šchneider wot želešny pschejel. Nēhdže psched lētom je ƚo na tutym pschethodže wōs pschejel. Druhe njesbože na tym ƚamym mēscze. To je dopokasmo, so je tōn pschethod štraschny, kaž tōn pola Nješwacžidlskeho dwōrnisčęža, hdžež je ƚo teź psched kōtkim njesbože stalo. Džim je, so ƚo pschi štraschnym pschethodže pschi Nakečžanski dwōrnisčęžu, hdžež tworowe cžahi kōždy džent hodžiny dolho ranžeruja, žane njesbože stalo njeje. Šow dyrbja ƚo sawrjecža šhotowacz a maja gmejny prawo, ƚebi je kucze wot želešniskeje direkžije žadacz.

— Najstarschi ewangelski duchowny Wštriskeje, superintendenta Alberti, je w Wšchu w starobje wot 90 lēt wumrijeł. Wōn bēsche jako dobry předač snaty a po žylym kraju jako hajer a njebojastwy wojowar sa ƚwoju žyrlej.

— Šušowka pschihotuje w tu šhwilu na pruhu mobilisiro- wanje ƚwojeho wōjška. Wštriska je sa pschichodne njedžele wulke manevry pschoporucžika a Nēmška je pschilasała, so ƚo nētko s wu- rjadnym wuwucženjam rezervistojo nuts cžahnu. Šo wschēm ƚo šda, so s mērom najlēsche wuhlady nješju a je, kaž by ƚo s daloka hrimało. W ruskim ministerstwoje je ƚo pschemēnjenje stalo a naschemu wōtznemu krajej nješchecželszy smyšlena štrona ma w tu šhwilu po šdacžu pschewahu.